

ВЕРА И ЊЕН ЗНАЧАЈ

الدين وأهميته

<Српски – Serbian – صربي>

Абдул-Мецид Азиз Ез-Зиндани

عبد المجيد بن عزيز الزنداني

Превод:

Амра Дацић

Рецензија:

Љубица Јовановић

ترجمة:

عمرة داتسيثش

مراجعة:

يوفانوفيتس ليوبيتسا

Вера и њен значај

Шта је вера?

Вера је правац и упута.

Узвишени Бог је казао:

„Он је послао Посланика Свога с упутством и правом вером да би је уздигао изнад свих вера, макар не било по вољи мушрицима¹.“ (Кур'ан, 9:33)

Узвишени Бог је казао:

¹ Мушрик се назива онај који чини ширк. Ширк у језичком смислу значи *приписивање, изједначавање и упоређивање*. У термилошком смислу ширк представља обожавање неког другог мимо Бога преписујући му оно што је својствено само Богу. Ширк се због тога назива и многобоштвом, и то је највећи грех који води вечно у Пакао и којег Узвишени Бог неће опростити осим ако се човек пре смрти не покаје. Ширк је супротан монотеизму и поништава сва добра дела. Примери великог ширка су: сматрање да Бог има сина, упућивање молитве неком другом мимо Богу, заветовање у нечије друго име мимо Божијег итд.

„Реци: 'Ово је мој пут, ја позивам к Аллаху, имајући јасне доказе, ја, и сваки онај који ме следи.'“ (Кур'ан, 12:108)

Да ли је вера неопходна човечанству?

Било којем делу разумног човека треба да претходи мишљење и одређена мисао, уверење које одређује циљ његовог деловања, и које замишља план деловања, пре него почне било шта да ради. Да човек жели да ради нешто без претходног размишљања или уверења, које одређује циљ деловања и начин његовог чињења, починиоц би спадао у скупину лудака или пијаница који ремете својим делима, па им дела бивају бескорисна и без циља, а тиме губе све оно што су уложили у њих. Све смо ово навели не узимајући у обзир је ли то мишљење или претходно уверење о одређеном делу, исправно или

неисправно. Важно је да се зна да уверење, или мишљење, или намера, претходе делу, одређују његов циљ и начин његовог спровођења. Кретање свемира, Сунца, Месеца, ноћи, дана, ветра, облака, кише, раст биља, кретање животиња, све ово се одвија узвишеном и складно уређеном методом, у коју створења немају никаквог учешћа. Инстинктивно одређеном методом усмерава се кретање животиња.

А Узвишени Бог одредио је човеково кретање његовим уверењем, мисаоном намером. Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Дела се, заиста, цене према намерама. Сваком човеку припада само оно шта намерава.“ (Бележе Бухарија и Муслим)

С обзиром да су човекова дела многобројна и многострана на свим

пољима човек има неограничену потребу за општим идејним планом (уверењем) који ће да обједињава сва његова дела, који ће да их уреди и начини међусобно једнаким и поузданим, сливајући их у једну тачку, срећући се код једног циља, а то је свеопшти циљ човековог постојања у овом животу. Он без општег метода и општег начина одређује кретање човека, уређује његово настојање, и његова дела нису узалудна. Његови поступци и дела сукобљавају се и нестаје сваки његов труд. То значи да је вера неопходана човеку.

Универзална вера

Права вера - правац и упута - која подмирује све потребе човечанства, треба да задовољава неколико услова:

Прво: да њен Аутор и Творац познаје мудрост човековог стварања на овој Земљи, да ова вера одређује: општи циљ

човековог живота на Земљи, да одређује човекову улогу, његово место и положај у овом свемиру.

Без одређивања општег циља човековог живљења, мењају се сви споредни циљеви у свим областима људског живота. Онај ко је уредио ове различите стране, повезао их, учврстио једне с другим, а све то без икаквог циља, у том случају људски живот постаје попут живота владе раздвојених министарстава које ништа не повезује, или пак попут аута растављених делова: сваки део ради за себе, што није довољно, па је бескорисно без познавања општег циља људског живота. Човек живи збуњен, сметен, изгубљен, умотан у мрачне тмине, ради тешком муком, труди се, а да и не зна зашто?

Друго: да његов Аутор и Творац зна и познаје све мало и велико, везано за различите области човековог живота, како

би могао да успостави савршену веру у свим областима људског духовног, мисаоног, моралног, политичког, економског, ратног, законодавног, породичног и индивидуалног живота. То је због тога што је људски живот резултат процеса који се одвија између ових различитих области, раздвојених у људској егзистенцији. Људски живот чврсто повезује делове свих ових области, спајајући сваку област једну с другом, тако да та веза не може да се раскине нити раздели. Свака ова страна утиче једна на другу и оставља трага на њој. Све ове стране повезује једна крв, у све његове судове продире један живот, а то је људски живот, а повезаност људског живота је као повезаност различитих делова тела.

Ако бисмо одвојили једну ову страну, или је, пак, заборавили, то би било одвајање једног дела људске егзистенције

или њено занемаривање и изобличавање људског живота.

Ако узмемо у обзир веру која уређује само економски живот (зато што таква вера гледа на човека као да је гладан стомак), тиме бисмо негирали све друге стране људског живота, изобличили би људску природу. Тако бисмо били попут оних који покушавају да желудац опстане у човеку на уштрб свих других различитих телесних органа. Неминовно би било да дође дан када бисмо дошли у сукоб са својом људском природом, којој не одговара овако ампутирана вера. Сваки политички, социјални, морални, мисаони, душевни и законодавни живот оставља веома важан траг на другима. Исто тако он оставља трага у вези са социјалним, индивидуалним и друштвеним аспектом.

Треће: да вера буде чврста, да обухвата лечење људског понашања, да је не мењају свакодневни догађаји, да буде

еластична и одговарајућа свему ономе што може да се деси у људском животу. Људи не прибегавају мењању вере свакодневно или сваке године, а ни вера не може да има карактеристику еластичности и чврстине ако не поседује следеће две ствари:

1. да њене основе и прописи буду везани за људску природу и чврсту људску конституицију, која се не мења нити замењује. Мудрост носа првог човека Адама, нека су Божији благослов и мир над њим, још је увек идентична сврси твога носа - и то је идентична сврха носа било којег људског бића, у било којем времену и на било којем месту. Тако је и са било којим другим делом твога тела.

Човек у Индији, Кини, Европи или Америци, идентичан је човеку у арапским земљама, по свом телесном складу и по свом природном стварању. То је исти човек који је живео у време фараона, или у

време Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, а и у данашње време. Ако су верски прописи везани за реформу човековог стварања и човекову конституцију - која се није мењала и не мења се - онда ова вера има својство чврстине с обзиром на ту конституцију која је остала постојана;

2. да се формулишу општи - свеобухватни прописи у стварима чије се форме разликују и чији се облици мењају, како би то било одговарајуће и прилагодљиво свакој форми људског организма и који се мењају зависно од времена и места.

Четврто: да Аутор и Творац ове вере у потпуности познаје оно што се налази унутар људских душа, нешто што покреће живот, што ставља у недоумицу филозофе, па су се у вези с тим разишли. Сви се слажу да је тешко да се разумеју стања душе. Онај Који је успоставио ову

веру за човека, Он на Себе ставља обавезу да прецизно познаје све оно што утиче на човекову душу, било да се ради о факторима успотстављања реда и мира, или о нередима.

Пето: да ова вера има подстицаје који ће човека да доводе у везу са њеним извршавањем, који ће да га повезују са страхом од супротстављања вери. Ако вера нема значаја, онда не може ни да се примењује.

Неспособност човека да успостави универзалну веру

Ако размислимо о претходним, неопходним и обавезним условима за постојање универзалне вере - која уређује људски живот, која човечанство упућује на путеве њиховог разноврсног, повезаног и замршеног живота, који су неопходни

човечанству - видећемо да човек није у могућности да произведе веру за самог себе, због следећих узрока:

1. Свеопшти циљ ради којег је човек и створен - којим се повезују све гране људског живота, из којих се црпи постојање живота и његов значај - као и свеопшти циљ стварања људских генерација, који човек не може да познаје, нити може самостално да спозна, све то не може да зна нико други осим човековог Створитеља. Стога, свака земаљска вера (она која је дело човека) не може да има свеопшти циљ, или има неку грешку, на основу које људски живот постаје раздељен и растављен. Сваки тај део има одређено поље рада, као што су растављени и разбацани делови аута који појединачно раде без било какве хармоније, или значаја, или опште користи|.

2. Човеково знање о самом себи непотпуно је и свакодневно се повећава. Не постоји ниједна особа нити група људи који тврде да познају шта се налази у људским душама, који тврде да познају најситније делове њеног склада, законитости њеног многоструког и разноврсног кретања. Не постоји нико ко познаје међусобну повезаност свих огранака људског живота, ко познаје вредност сваког дела, као и његову важност и посао који му одговара, јер све то доводи до спознаје најдубљих тајни човековог стварања. До тога још нису допрле људске науке. Предводници свих ових наука кажу: „Спознали смо неке ствари, а неке нисмо. Сваким се даном наше сазнање повећава.“ Психолози, социолози, политичари, економисти и други, разилазе се и контрадикторни су око ових запетљаних тема. До кад ће да чекају људи да сазнају све оно што је

везано за њихов душевни живот? Кад ће да буде могућности да успоставе "универзалну веру" којој стреми њихов живот? Кад би људи знали лакши и краћи пут до тога, ускратили би себи напоре који их воде у заблуду и грешку, као и непотпуне резултате њиховог знања или незнања. Кад бисмо се окренули своме Створитељу Који зна сваку њихову ствар, све мало и велико у њиховом стварању, како би били упућени на прави пут?

3. Човечанство не познаје своју природу. Људи не знају како ће сутра да се понашају када се стање промени, када се појаве нови фактори на свим пољима људског живота. Човек не може да успостави чврсту, постојану, потпуну и еластичну веру, која одговара савременим животним околностима. Све што човек може, јесте да постави неке непотпуне теорије, да позове људе да их испробају у једном одређеном времену све док се не

појаве грешке везане за те теорије. Тада ће да дође до исправке те грешке, како би се ушло у нове експерименте и нове грешке. Овако покољења живе под експериментом, као да су покусне животиње. На тај начин долази се до закључака. Ниједан експеримент није без грешака, а покољења су та која подносе те грешке и она су жртва непотпуности људског сазнања.

„И реци: 'Само Аллах упућује на прави пут!'“ (Кур'ан, 10:35)

Ако су људи неспособни да успоставе универзалну веру, ко је, онда, тај ко је успоставио ову неопходну веру?

Без сумње, једино Створитељ људског потомства познаје истину ове ствари. Свеопшти је циљ људског живота воља која је својствена Створитељу и мудрост Његовог свезнања, које не може нико да познаје, осим онај кога Он

подучи. Мудрост било којег производа познаје се на основу упутства његовог произвођача.

Узвишени Бог је казао:

„А како и не би знао Онај Који ствара, Онај Који све потанко зна, Који је о свему обавештен.“ (Кур'ан, 67:14)

Узвишени Бог је казао:

„Он зна шта је било пре њих и шта ће бити после њих, а од онога што Он зна - други знају само онолико колико Он жели.“ (Кур'ан, 2:255)

Узвишени Бог је казао:

„Само Он ствара и управља!“
(Кур'ан, 7:54)

Само Узвишени Бог познаје појединости човековог стварања и све оно што је за то везано.

Узвишени је казао:

„Он добро зна све о вама, откад вас је створио од земље и откад сте били замеси у утробама мајки ваших.“
(Кур'ан, 53:32)

Величанствени Кур'ан исмејава оне који се праве да знају, говорећи:

„Реци: 'Знате ли боље ви или Аллах?'“ (Кур'ан, 2:140)

А Узвишени Бог каже:

„Па шта те онда наводи да поричеш овај свет - зар Аллах није судија најправеднији?!“ (Кур'ан, 95:7-8)

Стога, наш Господар најбоље зна шта нам користи, а шта штети, шта нас усређује а шта унесређује. Исправно је, онда, да Створитељ буде Тај Који ће да изгради веру, зацрта границе начина и метода по којима човек треба да иде. Сви људи прихватају ову истину - истину упуте и усмерења сваког онога ко нешто направи. Тако људи бивају преварени и

предају се свакој упути која долази од произвођача, тј. справе. Произвођачу апарата обраћају се сви приликом било којег недостатка или квара на апарату који је направио.

Како, онда, човечанство не зна или заборавља да једино Створитељ има могућност упуте створења на прави пут?!

Затим, зар Створитељ није владар свега онога чиме се користимо и чиме се служимо? Како ми, онда, имамо право да управљамо нечим што није у нашој власти, без дозволе њеног владара? Владар небеса и Земље је Онај Коме су потчињена сва створења на небесима и на Земљи, која су Му се предала, а најпрецизнија деловања наших тела су потчињена Његовој вољи. Нема сумње да је Он најпречи да се следи и да Му се буде покорно.

„Зар поред Аллахове, желе другу веру, а Њему се, хтели или не хтели, покуравају и они на небесима и они на Земљи, и Њему ће се вратити!“ (Кур'ан, 3:83)

„Реци: 'Зар ви да обавештавате Аллаха о веровању своме кад Аллах зна све што је на небесима и на Земљи, Аллах све зна.'“ (Кур'ан, 49:16)

Вера и природа по којој је човек створен

Ниједан произвођач неће да произведе свој производ, а да претходно не одреди мудрост и сврху тог производа, функцију сваког дела у њему, начин његовог деловања, начин кретања ових делова, па се затим дође до производа сходно програму и плану по којем се радило. Ако особа жели промену програма, неопходна је промена и

производа и његовог система, зато што је први производ био сходан првом програму, у супротном ће да дође до недостатка и квара на производу.

„Зар поред Аллаха постоји други бог?“ (Кур'ан, 27:60)

Узвишени Бог створио је човека по вољи коју је одредио, по програму по којем се креће и по којем ради. То је вера сходно којој је створен човек. Стање човека не може да се стабилизује све док се не буде кретало по верским прописима и по њеној упуту, јер је то вера стварања и природе. Ко буде желео да промени веру, или је замени неће моћи да побегне од промене Божијег стварања како би настало ново стварање сходно новој замени.

Харолд Ласки, један енглески мислилац, у својој је књизи казао: „На

нама је да створимо човека, ако желимо да му одредимо закон.“

Истину је казао Узвишени Бог Који каже:

„Ти управи лице своје према правој вери. Аллаховом стварању, по којем је људе начинио - и не треба да се мења Аллахово стварање, јер то је универзална вера, али већина људи то не зна.“ (Кур'ан, 30:30)

Ислам је природна вера

Из овога што смо до сада навели можемо да спознамо да не постоји пут до спознаје истинске вере без Божије Објаве. Да ли је дошла та Објава?

Одговор на то зна сваки човек. Већина становника Земље следили су неког од посланика који је долазио с Божијом вером, без обзира на

искривљавања и замене које су се десиле у овим верама.

Ми смо следбеници посланика Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, и кажемо човечанству: „Заиста је права вера она која побољшава ваш живот, која вас усређује на овом свету и на будућем.“ То је вера коју је људима донео последњи веровесник и печат посланика - Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим - и она је код нас сачувана од било каквог искривљавања. Јасни докази о истинитости посланства и веровесништва Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, посланства и веровесништва, не нестају његовом смрћу, него остају очигледни до дана данашњег, онеме ко жели да буде упућен.

Циљ у овом животу јесте да човек живи на Земљи, да је изграђује и да на њој управља онако како је то Бог прописао.

Човек у овом периоду намесништва подлеже испиту којим се истражује његова покорност према Господару као и његова непокорност. Да ли ће да буде намесник на Земљи сходно Упути која му долази од његовог Створитеља?

„Ми рекосмо: 'Силазите из њега сви! Од Мене ће вам упутство долазити, и они који упутство Моје буду следили - ничега се неће бојати и ни за чим неће туговати. А они који не буду веровали и Књиге Наше буду порицали- биће становници Џехеннема (Пакла); у њему ће вечно остати.“ (Кур'ан, 2:38-39)

„Све што је на Земљи Ми смо као украс њој створили да искушамо људе ко ће се од њих лепше владати.“ (Кур'ан, 18:7)

Овај је свет пролазна кућа, деловање и претходница резултата који ће да их прате на другом свету. Вечност је кућа

награде и казне за оно што људи буду представили од својих дела на првом свету. Овај принцип обухвата све остале принципе, тако да су човекова тежња и његов живот повезани једним циљем, а то је: Бога обожавати, радећи добра дела на овом свету, како би се спасио од казне и како би сутра успео у другом животу.

Наша вера обухвата све области људског живота, чак подучава своје следбенике бонтон при уласку у тоалет. Наша вера је многострана и везана је за људску природу по којој је човек створен сходно њеним прописима, јер је вера од Бога, Створитеља. Вера садржава прописе који се не мењају без обзира на време или место. Она темељно излаже прописе обредословља који се не мењају променом времена ни места. Довољно нам је да је наш исламски закон успостављен у различитим цивилизацијама, различитим земљама, временима током стотине

година. Није се нашао ниједан проблем за који није пронађено и решење у нашем божанском, постојаном и многостраном закону. Ово је сведочанство правника и оријенталиста, на њиховом Међународном симпозију о компаративном законодавству, одржаном у Паризу 1952. год., који су у свом, консензусом донесеном прогласу, без обзира на различитост њихових земаља, националности и вера, рекли: “Учесници Симпозијума остварили су корист посредством истраживања која су представљена у току 'Седмице исламског права' и на основу расправа које су се водиле око ових истраживања. Јасно је потврђено да се исламско право заснива на принципима сигурне вредности у чију корист нема сумње, да различитост принципа у овом огромном законодавном апарату садржи богатство правних мишљења и групу изузетних уметничких

основа које пружа овао право, како би одговорило фантастичном еластичношћу на све потребе савременог живота.“ Чланови Симпозијума огласили су своју жељу да се настави 'Седмица исламског права' како би настављали његово деловање годину иза године.

Нашу исламску веру зацртала је рука Милостивог, Свезнајућег, Онога Који је обавештен о ономе шта се налази у унутрашњости душа и о детаљима стварања.

„Лаж јој је страна, било с које стране.“ (Кур'ан, 41:42)

Наша исламска вера побуђује у срцима својих следбеника најјачи подстицај на деловање, а то је: заслуга Божијег задовољства и улазак у Рај, поред онога што поседује било која друга вера, а исто је у вези са владајућом власти, и поседује најјачу препреку за

супротстављање вери исламу, а то је: Божија срџба и казна Паклена, поред осуде владајуће власти и муслиманског друштва.

Овим узвишеним специфичностима наше вере ислама очигледно је да је вера ислам универзална вера, природна вера и вера узвишеног људског живљења. Колико су људи били сретни у овој вери током многих векова, а колико су људи пропатили без ње. Муслимани су били најнапреднији, највеличанственији и најсрећнији народ, зависно од тога колико су се придржавали своје вере.

Ако се учврсти веровање у Бога, Господара вере, олакшава се и преданост вери. Ако се учврсти веровање у Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, олакшава се слеђење онога што је дошло с њиме без икаквог предомишљања и недоумице, јер је он сачуван од греха и доставља од Онога

Који не греша, од Узвишеног Бога Сазнање о Божијој јединствености није попут сазнања које потврђује веровање у Бога и Његовог Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим.

Закључак

Вера је правац и упута људског живота.

Сваком људском делу треба да претходи мишљење или уверење које одређује његов циљ и начин деловања. Многобројна повезана дела требају да имају метод који их спаја и повезује њихове делове, како се не би сукобљавала људска дела, како не би једна дела потискивала друга и како не би пропао људски труд. Људском је животу неопходна вера која би одређивала мисаони и научни пут. Без вере живе само

лудаци или пијанице који не знају шта раде.

Универзална вера јесте она вера:

1. која обзнањује човеково истинско место и улогу на Земљи, као и мудрост његовог стварања. Она повезује делове живота са свеопштим циљем људског живота;

2. која је свеобухватна и која потиче од Онога Који познаје детаље човековог живота, Који успоставља потпуни и повезани систем, повезује стране живота једне с другим, онако како то заслужује без прекомерности и запуштања;

3. која је чврста и везана за реформу постојане људске природе. Њу не потресају изненадни свакодневни догађаји;

4. која долази од Онога Који у потпуности познаје истину о људском стварању о тајнама људских душа;

5. која има снагу коју користи у животним догађајима.

Човечанство није способно да успостави праву веру, јер нико не зна мудрост свога стварања, осим њиховог Створитеља, јер је њихово знање о душама непотпуно и свакодневно се повећава. Због свог непознавања истине о себи самима, нису у могућности да успоставе постојану, природну веру, па су прибегли спровођењу експеримената чије се грешке непрестано и свакодневно показују.

Створитељ је једини Господар универзалне вере, јер Он једино зна оно што је створио, Он најбоље познаје оно што ће да поправи људски живот, и што ће да унесе неред у њега. Он нас је створио сходно ономе што је желео да нам буде вера.

Узвишени Бог послао је искрене посланике с универзалном вером и потпомогао их чудима. Већина становника Земље следбеници су ових искрених посланика. Без обзира на то шта је задесило претходне вере, као што су замене и искривљавање, ми се везујемо за Божију веру коју нам је донео Печат посланика и веровесника, коју је Бог сачувао од било каквог искривљавања или мењања.

Вера ислам јесте вера истине која је људском потомству дошла од Њиховог истинског Створитеља.

